

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Λονδίνο, 29 Ιουνίου 2026

“Η Πρώτη Θύρα: Το Φωτισμένο Σπίτι”

Gabriel Dulcu

Καλησπέρα, αγαπητοί φίλοι, εδώ στη Βιβλιοθήκη του Lucis Trust, καθώς και όσοι συμμετέχετε μαζί μας μέσω Zoom από όλο τον κόσμο — σας καλωσορίζουμε θερμά στον διαλογισμό μας για την Πανσέληνο στο ζώδιο του Καρκίνου.

Τον περασμένο μήνα γιορτάσαμε το Φεστιβάλ της Ανθρωπότητας στο ζώδιο των Διδύμων, ένα ζώδιο που συνδέεται στενά με τη δυαδικότητα, τις σχέσεις και τη διαμεσολάβηση. Στους Διδύμους, ο μαθητής συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο τις δύο διαστάσεις της ζωής: τη ζωή της ψυχής και τη ζωή της προσωπικότητας, την εσωτερική και την εξωτερική ζωή, τον στοχασμό και την υπηρεσία. Τα ζεύγη των αντιθέτων αναδύονται πιο καθαρά στη συνείδηση, ενώ η ανάγκη για ενοποίηση γίνεται όλο και πιο εμφανής.

Μεταξύ των πολλών συλλογισμών επί του θέματος, ο Ρομπέρτο Ασατζιόλι, σε μια ομιλία του, εδώ στο Λονδίνο, για την Πανσέληνο του Βεσάκ το 1949, με τίτλο *Η Διπλή Ζωή του Μαθητή*², διερεύνησε την πρόκληση που αντιμετωπίζει κάθε μαθητής: πώς να ζει πλήρως στον κόσμο, παραμένοντας ταυτόχρονα εσωτερικά ευθυγραμμισμένος με την πνευματική πραγματικότητα. Περιέγραψε τη σταδιακή ανάπτυξη αυτού που ονόμασε «ταυτόχρονη διπλή ζωή», στην οποία «ένα μέρος της στοχαστικής φύσης και της συνειδητότητας» παραμένει επικεντρωμένο στη ζωή της Ιεραρχίας, ενώ ένα άλλο μέρος του νου παραμένει πλήρως ανταποκρινόμενο στη ζωή στους τρεις κόσμους – «και αυτό ταυτόχρονα».

Ο μαθητής δεν διχάζεται πλέον ανάμεσα σε δύο ζωές, αλλά μαθαίνει, βαθμιαία αν και ατελώς, να ζει και τις δύο ταυτόχρονα.

Ίσως, όμως, μπορούμε να θέσουμε ένα επιπλέον ερώτημα.

Τι συμβαίνει όταν επιτευχθεί αυτή η ταυτόχρονη ύπαρξη; Τι ανοίγεται μπροστά στον μαθητή όταν η προσπάθεια της συνεχούς συμφιλίωσης των ζευγών των αντιθέτων αρχίζει να δίνει τη θέση της σε μια πιο σταθερή και ολοκληρωμένη κατάσταση συνείδησης;

Ανά τους αιώνες, η ανθρωπότητα έχει εκφράσει αυτή την αναζήτηση ποικιλοτρόπως. Μία από τις αρχαιότερες προσευχές των Ουπανισάδων δίνει φωνή σε έναν διακαή πόθο που παραμένει, όπως πάντα, και σήμερα ζωντανός:

*Οδήγησέ μας, Ω Κύριε, από το σκοτάδι στο Φως,
Από το απατηλό στο Πραγματικό,
Από τον θάνατο στην Αθανασία.
ΟΜ*

Ενδεχομένως, αυτή η απλή προσευχή να υποδηλώνει ήδη την πορεία που θα εξετάσουμε σήμερα — όχι ως απόρριψη του κόσμου, αλλά ως σταδιακή αναγνώριση της βαθύτερης πραγματικότητας που κρύβεται πίσω από αυτόν.

Είναι εδώ που το ζώδιο του Καρκίνου προσφέρει ένα επιπλέον στοιχείο.

Διότι ο Καρκίνος στρέφει την προσοχή μας προς μια διαφορετική εικόνα. Αφήνουμε, για μια στιγμή, τη γλώσσα της δυαδικότητας και της σχέσης και συναντάμε, αντ' αυτού, την εικόνα ενός σπιτιού – ενός οίκου που πρέπει να δομηθεί, να φωτιστεί και, με τον καιρό, να κατοικηθεί.

Ο βασικός τόνος του μαθητή στον Καρκίνο είναι πολύ γνωστός:

«Χτίζω ένα φωτισμένο σπίτι και μέσα σ' αυτό, κατοικώ».

Μπορεί να κρύβεται μια υπόδειξη μέσα σε αυτές τις απλές λέξεις — ότι η εσωτερική ενοποίηση, όσο σημαντική κι αν είναι, δεν αποτελεί το τέλος της διαδρομής. Το έργο της δόμησης παραμένει ουσιαστικό κι όμως, ο βασικός τόνος δεν τελειώνει με την δόμηση. Τελειώνει με την κατοίκηση.

Τι σημαίνει να κατοικεί κανείς μέσα σ' ένα φωτισμένο σπίτι; Και γιατί ο βασικός τόνος δίνει έμφαση ακριβώς σε αυτό;

Αυτά είναι μερικά από τα ερωτήματα που μπορούμε σήμερα να συλλογιστούμε όλοι μας.

Μια εικόνα, βοηθητική σε αυτή τη μετάβαση, βρίσκεται στην εξής σκέψη (§441) από την «Άγκνι Γιόγκα»:

«Οι έμπειροι ναυτικοί βλέπουν τη θάλασσα με δύο τρόπους. Σαν ένα ρεύμα, ορατό στην επιφάνεια και ένα άλλο που βρίσκεται από κάτω, το οποίο δεν διακρίνεται εύκολα, αλλά είναι το ρεύμα που έχει την πραγματική δύναμη».ⁱⁱ

Αυτή η εικόνα μας φέρνει, ίσως, πιο κοντά στην ουσιαστική εμπειρία του μαθητή απ' ό,τι η ιδέα δύο ξεχωριστών ζώων που κυλούν παράλληλα. Διότι, αν και αναφερόμαστε σε εσωτερική και εξωτερική ζωή, για τη ζωή της ψυχής και τη ζωή της προσωπικότητας, η πραγματικότητα αφορά περισσότερο δύο ρεύματα που κινούνται μέσα σε μία ζωή παρά δύο ξεχωριστές ζωές – ακριβώς όπως η θάλασσα παραμένει μία, ακόμη και όταν παρατηρούνται διαφορετικές κινήσεις μέσα σε αυτήν.

Το επιφανειακό ρεύμα είναι το άμεσα ορατό, εκείνο που αποτελεί το πεδίο της καθημερινής δράσης, των σχέσεων και των ευθυνών, της υπηρεσίας και του έργου στον κόσμο. Οι κινήσεις του διαμορφώνονται από τις περιστάσεις και τις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες της ζωής, όπως ακριβώς η επιφάνεια της θάλασσας διαμορφώνεται από τον άνεμο και τον καιρό.

Κάτω από αυτό, όμως, κινείται ένα άλλο ρεύμα, λιγότερο προφανές, που δεν είναι πάντα εύκολο να αναγνωριστεί. Αυτό, μεταφέρει αθόρυβα μια διαφορετική ποιότητα και ένα άλλο είδος δύναμης. Δεν είναι διαχωρισμένο από τη ζωή, ούτε έξω από αυτήν. Αντίθετα, δίνει στη ζωή τη συνέχεια και την κατεύθυνσή της, παραμένοντας σε ύπαρξη πίσω από την επιτυχία και την αποτυχία, μέσα στη διαύγεια και μέσα στην αβεβαιότητα, δημιουργώντας σιγά-σιγά έναν σταθερότερο ρυθμό, ο οποίος εξαρτάται λιγότερο από τις εξωτερικές συνθήκες.

Στο μεγαλύτερο μέρος της ατραπού, η προσοχή μας είναι φυσικό να στρέφεται στις μεταβαλλόμενες κινήσεις στην επιφάνεια. Μαθαίνουμε να αναγνωρίζουμε τα ζεύγη των αντιθέτων, να τα κατανοούμε και, βαθμιαία, να τα διατηρούμε σε μια πιο ισορροπημένη σχέση. Έρχεται όμως μια στιγμή που κάτι αρχίζει να αλλάζει. Παραμένουμε πλήρως αφοσιωμένοι στη ζωή, ίσως ακόμη βαθύτερα απ' ό τι πριν, αλλά το κέντρο βάρους μετατοπίζεται σταδιακά. Τα ρεύματα εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά δεν φαίνεται πλέον να αφηγούνται ολόκληρη την ιστορία.

Σιγά-σιγά, η προσοχή στρέφεται λιγότερο στα ίδια τα ρεύματα και περισσότερο στη θάλασσα μέσα στην οποία κινούνται. Και ίσως είναι μέσα από αυτή τη θάλασσα – χωρίς πλέον να την παρατηρούμε από απόσταση, αλλά ενωμένοι με το βάθος και τη σιωπή της – που ένα φως γίνεται για πρώτη φορά ορατό· ακόμα μακρινό, ακόμα αχνό, σηματοδοτώντας ήδη τον δρόμο προς ένα σπίτι που δεν έχει χτιστεί ακόμα.

Στον Καρκίνο, ο μαθητής συναντά μία από τις πιο απλές και οικείες εικόνες σε ολόκληρο τον ζωδιακό κύκλο:

«Χτίζω ένα φωτισμένο σπίτι και μέσα σ' αυτό κατοικώ».

Τις περισσότερες φορές, η προσοχή μας εστιάζεται στο πρώτο σκέλος του βασικού τόνου. Και είναι φυσικό, καθώς ένα μεγάλο μέρος της ζωής του μαθητή συνιστά, πράγματι, ένα έργο δόμησης. Δομούμε χαρακτήρα· εξασκούμε τη διάκριση· μαθαίνουμε την απόσπαση και την απάθεια· χτίζουμε τη γέφυρα ανάμεσα στην ψυχή και την προσωπικότητα. Σιγά-σιγά, και όχι χωρίς λάθη, χτίζουμε μια ζωή μέσω της οποίας κάτι από το φως της ψυχής μπορεί να βρει έκφραση στον κόσμο των ανθρώπων.

Κι όμως, ο βασικός τόνος δεν σταματά εκεί.

Δεν λέει απλώς, Χτίζω ένα φωτισμένο σπίτι.

Λέει, και μέσα σε αυτό κατοικώ.

Υπάρχει κάτι πολύ απλό και βαθύ, σε αυτές τις δύο λέξεις. Διότι άλλο πράγμα είναι να χτίζεις ένα σπίτι και εντελώς άλλο να νιώθεις οικεία μέσα σε αυτό. Άλλο πράγμα είναι να ασχολείσαι διαρκώς με την κατασκευή και άλλο να ανακαλύπτεις – σχεδόν χωρίς να καταλάβεις πότε συνέβη – ότι έχει εμφανιστεί ένας χώρος, αρκετά σταθερός και αρκετά φωτεινός ώστε να χωράει ολόκληρη την εμπειρία σου χωρίς να κατακερματίζεται από αυτήν.

Ο Θιβετανός αναφέρεται σ' αυτό, λέγοντας:

«Μάθε να στέκεις σε πνευματική ύπαρξη, ενθυμούμενος πάντα ότι το να είσαι είναι μεγαλύτερη πραγμάτωση από το να γνωρίζεις ή να δρας. Η συνεχής σταθερή προσπάθεια να ανοικείς στο Μυστικό Τόπο της ψυχής σου και από εκεί να προβάλλεις στον κόσμο των ανθρώπων, διαχύνοντας αγάπη και κατανόηση, πρέπει να είναι η πρωταρχική σου προσπάθεια».ⁱⁱⁱ

Υπάρχει κάτι βαθιά καθησυχαστικό σε αυτά τα λόγια, τα οποία δεν υπαινίσσονται απόσυρση από τον κόσμο, ούτε απαλλαγή από τις ευθύνες του. Ακριβώς το αντίθετο. Μιλούν για έναν εσωτερικό χώρο – ένα δωμάτιο ησυχίας, θα λέγαμε – από τον οποίο μπορεί κανείς να βγει στον κόσμο και στον οποίο μπορεί να επιστρέψει, χωρίς να χάσει εκείνο το βαθύτερο ρεύμα που εξετάσαμε πριν λίγο.

Και ίσως οι δύο εικόνες συναντώνται εδώ. Το φωτισμένο σπίτι και ο Μυστικός Τόπος της ψυχής δεν είναι δύο διαφορετικοί τόποι, αλλά δύο τρόποι περιγραφής της ίδιας επίτευξης. Η ψυχή δεν είναι πλέον μόνο μια περιστασιακή παρουσία, μια έμπνευση που έρχεται και φεύγει· αρχίζει να δίνει έναν συγκεκριμένο ρυθμό και μια συνέχεια στη ζωή, έτσι που, έστω και μόνο κάποιες στιγμές, αρχίζουμε, να νιώθουμε πραγματικά σαν στο σπίτι μας.

Αυτή, είναι, μάλλον, μία από τις ευλογίες του Καρκίνου. Όχι επειδή το μονοπάτι τελειώνει εδώ, αλλά επειδή για πρώτη φορά αυτό που έχει χτιστεί αρχίζει να κατοικείται.

Για πολλούς μαθητές, αυτή είναι η πρώτη φορά που η φύση του έργου διαφοροποιείται. Μέχρι τώρα, για μεγάλο μέρος της ατραπού η έμφαση δινόταν στη δόμηση του εαυτού· στη διαμόρφωση του χαρακτήρα, στον εξευγενισμό της διάκρισης, στη δημιουργία του ίδιου του οργάνου μέσω του οποίου η ψυχή μπορεί να βρει έκφραση. Ο Καρκίνος φέρνει στο προσκήνιο ένα διαφορετικό έργο, πιο ήσυχο από τα άλλα: όχι μόνο τη συνέχιση της δόμησης, αλλά την αναγνώριση της χαράς και της εκπλήρωσης που παρέχει η παραμονή σε ό,τι έχει ήδη χτιστεί, προτού ακόμα ιδωθεί το επόμενο βήμα πάνω στην Ατραπό.

Ωστόσο, το σπίτι, μόλις χτιστεί και κατοικηθεί, κρύβει ακόμα μία έκπληξη.

Υπάρχει κάτι το ενδιαφέρον σε ένα σπίτι. Όσο βρίσκεται υπό κατασκευή, όλη μας σχεδόν η προσοχή απορροφάται από αυτό. Είναι φυσικό, καθώς δεν μπορούμε να κατοικήσουμε σε ένα σπίτι πριν το χτίσουμε, ούτε μπορεί να γίνει βιαστικά η εργασία. Η κατασκευή χρειάζεται χρόνο και υπομονή. Και ίσως, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, χρειάζεται εκείνη η ήσυχη και συχνά ατελής διαδικασία, μέσω της οποίας η ζωή αποκτά σιγά-σιγά μια ορισμένη συνοχή.

Όταν όμως αρχίσουμε να ζούμε σε ένα σπίτι, κάτι αλλάζει. Δεν σταματάμε να το φροντίζουμε, ούτε σημαίνει ότι το έργο έχει ολοκληρωθεί. Όμως, το σπίτι δεν βρίσκεται πια στο επίκεντρο της προσοχής μας. Γίνεται, σχεδόν χωρίς να το αντιληφθούμε, το φυσικό πλαίσιο της ζωής μας.

Κάτι παρόμοιο μπορεί να συμβεί και στην ατραπό της μαθητείας. Όσο τα ζεύγη των αντιθέτων ζητούν συμφιλίωση και ενοποίηση, μεγάλο μέρος της ενέργειάς μας αφιερώνεται στο έργο της δόμησης. Πρόκειται για απαραίτητο έργο. Όταν όμως το σπίτι γίνει αρκετά

φωτεινό και αρκετά ευρύχωρο ώστε να χωρέσει τη διπλή ζωή μέσα του, αρχίζουμε ίσως για πρώτη φορά να νιώθουμε πραγματικά σαν στο σπίτι μας.

Και εδώ βρίσκεται ένα από τα παράδοξα του Καρκίνου. Διότι η διαμονή στο σπίτι ως στόχος είναι στην πραγματικότητα μόνο ο πρώτος στόχος. Όχι επειδή η ατραπός δεν είναι πλήρης, αλλά επειδή το τέλος της δεν είναι εκεί.

Στην ησυχία ενός σπιτιού, το οποίο κατοικείται δεν ασχολούμαστε πλέον με τους τοίχους του ή τη στέγη του. Απλώς βρισκόμαστε σπίτι μας. Και ίσως σε τέτοιες στιγμές – όταν η διπλή ζωή συγκρατείται και ενσωματώνεται μέσα σε ένα ευρύτερο πεδίο, και αρχίζουμε να νιώθουμε πραγματικά οικεία μέσα σε αυτό που έχουμε χτίσει – συμβαίνει κάτι πολύ απλό, αλλά και συνάμα πολύ βαθύ.

Δεν πρόκειται για μια νέα επίτευξη, ούτε για το ξεκίνημα μιας ακόμα κατασκευής, αλλά για μια αναγνώριση. Μια αναγνώριση ενός μεγαλύτερου Φωτός, ενός Φωτός που ήταν πάντα παρόν, καθώς και της οδού που οδηγεί προς αυτό.

Αυτό που έμοιαζε με άφιξη αποδεικνύεται τελικά ένα ξεκίνημα. Αυτό που έμοιαζε με στόχο, γίνεται η θύρα.

Αυτή είναι η πρώτη θύρα την οποία ο ζηλωτής ή μαθητής που βρίσκεται ήδη στην Ατραπό αρχίζει να αντιλαμβάνεται στον Καρκίνο.

Και ίσως αυτό που αρχίζει να αποκαλύπτεται σε τέτοιες στιγμές μπορεί να εκφραστεί καλύτερα μέσα από την εμπειρία του Αρτζούνα, ο οποίος, εγκλωβισμένος ανάμεσα στις εγκόσμιες υποχρεώσεις και την κλήση μιας πολύ μεγαλύτερης πραγματικότητας, οδηγήθηκε όχι τόσο σε μια αντιμετώπιση, αλλά στην αναγνώριση ενός Φωτός που υποστηρίζει και διαπερνά το σύνολο της ζωής.

Αυτή η αναγνώριση και αυτή η ευγνωμοσύνη έχουν εκφραστεί, ανά στους αιώνες, σε μία από τις παλαιότερες επικλήσεις που γνωρίζει η ανθρωπότητα — τη Γκαγιάτρι.

Δεν πρόκειται για επίκληση προς ένα ανύπαρκτο Φως, αλλά για μια ευγνώμονα αναγνώριση ενός Φωτός που ήταν πάντα παρόν, ακόμη κι αν δεν ήταν πάντα αντιληπτό.

*Ω, Εσύ που ζωογονείς το σύμπαν,
Από τον Οποίο τα πάντα εκπορεύονται,
Στον Οποίο τα πάντα επιστρέφουν,
Αποκάλυψέ μας την όψη του αληθινού
Πνευματικού Ήλιου
Κρυμμένο από έναν δίσκο χρυσού Φωτός
Ώστε να γνωρίσουμε την Αλήθεια
Και να εκπληρώσουμε ακέραιο το καθήκον μας
Καθώς πορευόμαστε προς τα ιερά Σου πόδια.*

Το φωτισμένο σπίτι δεν χτίστηκε ποτέ μόνο για εμάς τους ίδιους.

Διότι από την ίδια του τη φύση, ένα σπίτι δεν υπάρχει μόνο για να προσφέρει καταφύγιο, αλλά και να δέχεται. Προσφέρει έναν χώρο όπου η ζωή μπορεί να συντηρηθεί, να γαλουχηθεί και να μοιραστεί. Ο ίδιος νόμος φαίνεται ότι ισχύει και στην ατραπό του ζηλωτή και του μαθητή.

Αρχικά, όλη μας η ενέργεια κατευθύνεται προς το χτίσιμο του σπιτιού και την εκμάθηση της τέχνης τού να κατοικούμε μέσα σε αυτό. Όμως, σιγά-σιγά, ανακαλύπτουμε ότι το φως που το γεμίζει δεν ήταν ποτέ προορισμένο να παραμείνει μέσα στους τοίχους του. Το ίδιο το σπίτι γίνεται τόπος συνάντησης και μερισμού.

Ίσως αυτή να είναι μια από τις βαθύτερες έννοιες της υπηρεσίας. Όχι τόσο πολύ όταν κάνεις κάτι, αλλά όταν είσαι σε θέση να υποστηρίζεις κάτι. Να γίνεσαι ένας χώρος αρκετά σταθερός, ήσυχος και διαυγής, ώστε μια ανώτερη ζωή να μπορεί να λειτουργεί μέσα από αυτόν.

Και ότι ισχύει για το άτομο φαίνεται ότι ισχύει και για τον όμιλο. Ο ίδιος ο όμιλος μπορεί να είναι ένα σπίτι· ένα σπίτι που δεν έχει χτιστεί από τοίχους, αλλά από σχέσεις, από εμπιστοσύνη και κατανόηση, καθώς και έναν κοινό προσανατολισμό προς το Φως, καθιστώντας δυνατή τη συνεργασία.

Μια ομάδα, έχει κι αυτή τα δικά της ρεύματα και τα αντίθετά τους, διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, διαφορετικούς ρυθμούς προόδου, διαφορετικούς τρόπους αντίληψης. Τίποτα από όλα αυτά δεν χρήζει επίλυσης προτού η ομάδα μπορέσει να υπηρετήσει. Αυτό που πιθανόν χρειάζεται, είναι κάτι που να μοιάζει μάλλον με συμπερίληψη παρά επίλυση. Χρειάζεται ένας χώρος αρκετά ευρύς και επαρκώς σταθερός, ώστε να ενσωματώνει αυτή τη διαφορά, προκειμένου να πάψει να αποτελεί πηγή τριβής και να γίνει, αντ' αυτού, απλώς η συνθετική υφή μιας κοινής ζωής.

Στο βιβλίο *Εσωτερική Ψυχολογία II*, στο κεφάλαιο με τίτλο «Η Ανθρωπότητα Σήμερα», αναφερόμενος στον ρόλο του Νέου Ομίλου των Παγκόσμιων Υπηρετών, ο Θιβετανός λέει τα εξής: «Σαν αγωγοί πρέπει να είμαστε έτοιμοι να λησμονήσουμε τον εαυτό μας στην υπηρεσία της επαφής, αποδοχής και συγκράτησης δύναμης για την υπόλοιπη ανθρωπότητα».^{iv}

Είναι, ίσως, μια άλλη έκφραση της ίδιας ιδέας – της ανάγκης να γίνουμε μια περιεκτική και υποστηρικτική δύναμη για την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Διότι ο κόσμος στον οποίο ζούμε φαίνεται όλο και πιο κατακερματισμένος, σε όλο και μεγαλύτερη ένταση. Και ίσως μία από τις μεγαλύτερες ανάγκες της εποχής μας δεν είναι να κερδίζουμε στις διαφωνίες ή να επιλύουμε κάθε αντίφαση, αλλά να δημιουργούμε χώρους αρκετά φωτεινούς και ευρείς, ώστε αυτές οι εντάσεις να μπορούν να συγκρατούνται χωρίς διαχωρισμούς και απώλεια νοήματος.

Το ίδιο και η ομαδική μας εργασία, κατά τη διάρκεια αυτών των συναντήσεων της Πανσελήνου, μπορεί να ιδωθεί υπό αυτή την οπτική. Όχι τόσο σαν μια δραστηριότητα που εκτελούμε, αλλά σαν μια πράξη περιεκτικότητας και διανομής – μια προσπάθεια να

χτίσουμε από κοινού ένα σπίτι επαρκώς φωτισμένο, έτσι ώστε το Φως που επικαλούμαστε να μπορεί να τύχει υποδοχής και μερισμού στην υπηρεσία του συνόλου.

Ίσως, μάλιστα, αυτή να είναι η αληθινή σημασία της διαμονής: να μην κρατάμε το Φως για τον εαυτό μας, αλλά να γίνουμε ένα σκεύος μέσα από το οποίο να μπορεί να ρέει ελεύθερα.

Άλλωστε, δεν μας ζητείται να φύγουμε από τη θάλασσα, ούτε να εγκαταλείψουμε το σπίτι που έχουμε χτίσει, ούτε να έχουμε κατανοήσει ολόπλευρα εκείνο που αχνοφέγγει πέρα από την πρώτη θύρα.

Φτάνει να μάθουμε, σιγά-σιγά και με υπομονή, την τέχνη της διαμονής. Να διαμένουμε στο φωτισμένο σπίτι, να συγκρατούμε μέσα σ' αυτό τη διπλή ζωή και να επιτρέπουμε μέσα απ' αυτό να εκφραστεί ένα μεγαλύτερο Φως. Έτσι, σε ατομικό και σε ομαδικό επίπεδο, το σπίτι καθίσταται ένα ευρύτερο σκεύος για τη ζωή που καλούμαστε να υπηρετήσουμε.

Υπάρχουν στιγμές που, ακόμη και μέσα στην καθημερινότητα και τις υποχρεώσεις της, αυτή η ταυτόχρονη ύπαρξη για την οποία μιλούσαν οι μεγάλοι δάσκαλοι αρχίζει να γίνεται αισθητή. Τα κλαδιά του δέντρου συνεχίζουν να κουνιούνται από τον άνεμο, όμως ο κορμός παραμένει ακίνητος· η εξωτερική δραστηριότητα συνεχίζεται, όμως η εσωτερική ειρήνη παραμένει αδιατάρακτη.

Ίσως αυτός να είναι, τελικά, ο απλούστερος τρόπος για να περιγράψουμε αυτό που εξετάζουμε. Όχι δύο ζωές, που συμφιλιώνονται με προσπάθεια, αλλά μία ζωή, που βαθαίνει – ένα σπίτι που μόλις το κατοικήσουμε πλήρως, αποδεικνύεται ότι δεν έχει πίσω τοίχο, ούτε τελευταίο δωμάτιο, παρά μόνο μια αυξανόμενη αίσθηση καλωσορίσματος. Δεν φεύγουμε από τον κόσμο για να το βρούμε. Το βρίσκουμε, όλο και περισσότερο, στο μέσον του κόσμου, ως το ήσυχο έδαφος πάνω στο οποίο στηρίζονται πλέον όλα τα υπόλοιπα.

Τίποτα δεν εκφράζει αυτή την κατάσταση πιο όμορφα από τα λόγια από τη «Φωνή της Σιγής»:

«Σώμα ταραγμένο, νους γαλήνιος, ψυχή διαυγής σαν βουνίσια λίμνη».^v

Στη σιγή που ακολουθεί, ας κρατήσουμε από κοινού αυτές τις απλές εικόνες — τη θάλασσα και το κρυφό της ρεύμα, το φωτισμένο σπίτι, την πρώτη θύρα και το Φως που διαπερνά τα πάντα — και ας τα αφήσουμε να συνεχίσουν το έργο τους μέσα στη συνείδηση του ομίλου.

Με αυτή τη σκέψη, ας περάσουμε τώρα στον διαλογισμό μας.

ⁱ The Beacon – Τόμ. XXVIII, Νοέμβρ. 1949 – Η Διπλή Ζωή του Μαθητή– Δρ. Ρομπέρτο Ασατζιόλι, σσ. 202-212

ⁱⁱ ΑΓΚΝΙ ΓΙΟΓΚΑ, §441, σ. 288

ⁱⁱⁱ Μαθητεία στη Νέα Εποχή I – Αλίκη Μπέλι, σ. 417

^{iv} Εσωτερική Ψυχολογία II, σ. 687

^v Η Φωνή της Σιγής, Ε. Π. Μπλαβάτσκι (1959) – Οι Δύο Ατραποί – στίχος 130 – σ. 153